

سُرکلیان

داستان پہلی

2

وحدہ لا شریک لہ، جے انج کنا ایں
تاں من محمدؐ کارنے، وچ دھیانوں ینہ
گیا فیر کسراں ایں، ہوراں دل سیس نواندا توں؟

3

وحدہ لا شریک لہ، جیں آکھیا جدوں
اس نیا محمدؐ کارنے، بیجاں نال دلوں
اوسے لئی تدوں، نہ رنج نہ گمراہی

4

وحدہ لا شریک لہ، جیں آکھیا سنگ ایمان
تیناں نیا محمدؐ کارنے، دل تے نال زبان
اوہ فائق وچ فرمان، نہ رنج نہ گمراہی

نہ رنج نہ گمراہی، رستے سدھے اُتے سالم
اک اکائی وچ ہوئے نیں، سنگ احد عالم
بے بہا بلم، اللہ کیتا 'مڈھ توں

'مڈھ توں لے کے' دھنی اوہناں نوں زل کیتا نور
لا خوف علیہم ولا ہم یحزنون 'پیڑاں نہ پین پتور
موٹی کیتا معمور، ازل توں بھاگ اوہناں دے

جوڑ کے جوڑ جہان دا، آپ کیتا سو ظاہر
حای، ہادی، ہاشمی، سرداراں دا سردار
سوہنی ستھ صحابیاں اندر، مسجد وچ منٹھار
چارے چنگے چودھار، سن اک جسے یار حبیب دے

دحدہ دے دڑھے، رالا اللہ دا ورد پکاون
من حقیقت وچ رلا کے، طریقت نوں جانن
وچ معرفت چپ چہستے، وادیاں ول نوں جاون
سوندے سکھ کدے نہ بہہ کے، اوہ نہ کدی ہنڈھاوَن

سر سوراں توں لاہون، عاشق عبداللطیف کوئے

9

وحدۂ جو دڑھے کیتے، لا اللہ نے اوہ
دیکھ کے دھڑ کوئی بد قسمت، جو چاہ نہ دھارے

10

وحدۂ لا شریک لہ، بندہ نہیں اوہ بولے
کیا توں کنیں نہیں سُٹیا، جو اندراں وچ نہیں گھوڑے
اتھرو اودوں دگوئے، جتھے سائے تھیندے شاہد

12

وحدۂ لا شریک لہ، ایہو ای کلا حق
دوئی توں لیا بچہ، بیسنے اوہ پشیمان تھیا

15

وحدت توں کثرت تھی، کثرت وحدت کُل
حق حقیقی اکو، دوچی بولی وچ نہ بھُل
امہ سارا شور و غل، قسم اللہ دی بھٹاں دا

آپ ای جل جلالہ، آپ ای جان جمال
 آپ ای صورت پریم دی، آپ ای حسن کمال
 آپ ای پیر مرید تھیے، آپ ای آپنا خیال
 ایہو سارا ای حال، معلومی اندراں چوں تھیوے

آپ ای ویندا آپ نوں، آپ ای اے محبوب
 آپ ای غلتے خوب تنناں دا، آپ ای بندا طالب

گمھ سیہانیں واج اے، آپوں آپ ای اس دی گونج
 سننے وچ اے دوج، اصل توں اکو نیں اوہ شیواں

اک قصر، دروازے لکھاں، کروڑاں اس دیاں باریاں
 جت ول نظراں دھاریاں، صاحب اُت ول ساہنے

داستان دوجی

2

انھے ایائے لسیا، سرے کیوں ساڑیں میرا؟
اساں دکھی دل دوج ' توں پیا پیادیں دوا
سولی سچ بیسناں ' مرن مشاہدہ تینتاں کوں

4

کھڑی کھڑوتی عاشقاں نوں ' پئی سولی سد کرے
جے تھی نینہ دی اک تان، دت کائی پیر ناہیں پرے
پاسے سر کر کے، فیر پریت نوں پچھیں

7

کیہڑے کھاتے سولی اتے عاشق ہن مکائے
جسراں ہن اٹکائے، اسراں دار دی سچ تھیا

9

سولی تے سے دار ' دیساڑی دوج توں نوک چڑھیں
متاں تھی بزار، پریت دی ریت نوں ای چھڑیں
نہ انت محبت دیکھیں، جتھاں ہے نسرودا نینہ

گھنڈھی رہویں اے چھریے، تیز ہوویں توں مت
تاں جے یار دے ہتھ، تھرے قبضے تے دیر مکن

جے تھنی سندھ جام دی تے پیر دے جا نغوانے
مٹ اگے رکھ سرنوں لاہ کے، لطیف پیا آکھے
تھوڑی مے چوں سُرکی بھر لے پہلوانا جا کے
جوانا سُرَت گواچے، ایسی بدلے سر دے سستی

عاشق زہر پیاک، زہر نوں دیکھ بڑا خوش تھیندے
کوڑے تے قاتل دے، ادھو اگے ای عادی ہوندے
لطیف کھوے اہمہ گلیاں والے، فراق فنا وِج کیتے
کھل جاون پھٹ پیتے، تاں دی آہ نہ دسں عالماں نوں

مٹے نل دا قطرہ جی، ایہا عشق شادت
ساکوں تھنی عبادت، نازِ نظر پریم دی

والی

جام پیندے ای نموں، سخن صبح پچھاتا

12

جان بُجھ کے جس امہ درد عنایت کیتا تینوں
گلاں اوہدیاں فیر توں کریں بگائیاں دے نال کیوں؟

14

یار حسیاں اک واری، مینوں مر نال کیتا سد
میرا ساری رُجند، فیر ایہو ای دور رہیا

19

کوہندے نیں جد لیندے سار، سار لیندے جد کوہندے
سو پو ای، ماں! پھٹ لاوندے، سو پو راحت ہن روح دی

سُرمینِ کلیان

داستانِ پہلی

1

توں حبیب، توں طبیب، توں درداں دی دوا
پارا میرے جیوڑے وچ، ریڑاں دے انواع
صاحب! دے شفا، میاں مریضاں نوں

7

جتنے پریتم تیر پیار دا بھر کے ماریا ای
گئی مسیحاں اوتھے سبھ ایمناں عیساں دی

13

رہ کے آوے رانڑی، زرخیاں سنگ اوہناں
بیسناں درد سریر وچ، پھٹ نہیں وچ اندراں
لک چھپ کے لوکاں توں پٹیاں بندھے آپوں

مائے نہیں دساہ' جو چوٹ ہجو باہر وگاوندے
 اکھیاں دے وچ آب آن کے جگ نوں پئے وکھادندے
 رست جیہناں دے پیتے' سو پو روں کتے نہ آکھن
 داستان تہجی

ماریا پچا بھر بجن نے ' تیر نشانہ سر تے
 نکل وجودوں باہر گیا اوہ ' کز کز کز کز کر کے
 چکیو پیر نوں بھر کے' ہن کوئی ٹھریا جتھ حبیب دا

پنگا آہنیں آپ نوں' تاں آ کے اگ بُجھا
 آتش بیتیاں ساڑیا' توں آتش نوں آن جلا
 محرم تھی گئے دا' خبر نہ علماں تھیں دیے

پنگا آہنائیں آپ نوں' پرت نہ دیکھ کے بچ
 تمبویں لاڑا جوت مائی وچ ' جیکر جاویں ٹپ
 اہے توں ہیں اوہ پک' پاویں نہ سار محسے دی

داستان چوتھی

6

قتل کمائیاں کر کے جیڑے دس نوں شہد کرن
پیا لیاں کچھ پیون نوں، جا بہو کول اوہناں دے

7

پین والیاں توں اوسلے، آپییاں جاماں نوں نہ رکھ
رج پیا دے پاندھیاں نوں، جاندے نیں دتی کنڈ
تاں جو تیری ہٹ دا، ساقی مل پوے

11

راہواں اُتے تروک دے، مے خانے دی آب
رکھج پوے گی ہر اک نوں، تھاں تھاں پوسی ہاک
سرگھی دے پیاک، آون گے دیرھے دج تیرے

داستان پنویں

7

جے سرتے رکھیں پگ، تاں فیر صوفی سالم تھی
تھ پھڑ زہر پیالہ بھریا، ڈیاں لا کے پی
ایہ دھر اوہناں دا ای، لبھا جیہناں نوں حال

کھاتے پیندی گل اے جیڑی اکو وچ اشارے
اس نوں بہتا دسیاں وی جو لوک رہن ایانے
ساری گل دھگانے ' ایہناں نوں دسی فیدہ کیہ

پڑھیا پیا پڑھن ' کڑھن قلوب بچ ناہیں
آپ ای جرم پڑھن ' تعلق جوں جوں درق ہوں

اکھر پڑھ الف دا ' درقے سبھ دسار
اندر توں اُسار ' پنے پڑھیں کیترے

خراب کرو پے کانفد کاہنوں ' ضائع کرو پے سیاہی
بھیت ایسہ جو الہی ' ایس توں پرے دی گل ہے یارا

جیسا کہتا یار دا ' دیسے چلے نہ چالیہ
توں پیا ریکیں کاتبا' ایویں پنیاں اتے کیہ
جے درق تھلیویں دسہ تاں وی اوہ حرف رہوے گا کلا

داستان بھیبس

6

اکھیں دے نال تیر چلایا ' توں قابیلا او
دوجا مارے سو ' بھیدا نہ پہلا پورا ہووے

10

پا کے تیر کماناں اندر ' مار میاں نہ مینوں
میرے دج ایں توں ' متاں تیرا تینوں ای دجے

11

کچھ تیر نوں ضائع کر چھوڑن پر مول کدے نہ کھان
تھئے جو آپ نشان ' اوہ تاں پہلے دج پورے ہوئے

12

اوتھے ای کھلوتا ہاں ' رجھے دجا تیر
ریت سورا ریحہ کے ' متاں دوجا وی مارے

17

محبت دے میدان دج ' سر دا کر نہ سانگ

سولی یار بجن دی چڑھ تے تھیویں چانگ
عشق تاں ہے اک نانگ، ڈنگیاں خبر پوے

واستان ستویں

2

سوکھیاں بیٹھ کے عاشق نیوں جھٹ گزاروے
جان گھابر یار دے اک میسنے دے نال

4

دعویٰ کرے نہ موند دا، جدوں عاشق وچ ہی رت
پٹلا موند تے دکھ گواچی، رنک دی ایسا شرط
سر دا سودا وت نیوں کوئی گنڈھ اوے دے لکین

5

اچے تے تیرے وچوں وگدا، گکھ چھوہون نال لو
موند وچ مہاء بیسوں والے، پنچ جھلیں گا توں؟
سو توں ایویں کیوں، عشق دیاں افان ماریں؟

6

ریت پریتی ناہیں، نیویں جھاتیاں پاویں وت

جا کے دیزے یار دے، کیوں نہیں ہوندا ادھ؟
ہاک ایسہ کوڑی رد، جیویں ہس کھاویں سودیں توں

داستان اٹھویں

1

ہو چھا پن اے، یاراں دے در گھڑی مڑی دا جانا
مت غلیں جان دی کاہلی، کر نہ انج نادانا
راہیاں تے نہ کھولیں چت نوں، ایویں بن لیا نا
لطف کوئے ایسناں سوللاں چوں، سکھ اس نے آن لیا نا
سجھا بول ہڈھانا، پریتاں نوں آپس دے اندر

9

سر دے سہویں، جندڑیے! جو کھ دتا ای
توڑیا نہ آکھیں، ایسہ وی اے جوڑنا بجھاں دا

18

کدے نہ ایس چلاپے وچوں کسے نے کھ وی کھٹیا
ہو دے کمان جے کھیا، پندی تان دے کھیاں سٹ

22

جس دے غمے وچ وی شیرنی دن سونی ہو دے

اودھے کول ای پا لے دلا! اپنے 'بھگے' نوں

وائی

یار ججن دے فراق دی، سکھو ہاں میں ماری
در یاراں دے کئی ہوون گے، میرے جے مشتاق
جتنے کتھے محبوباں دے، پوے حسن دی ہاک
سرمہ سسی کر جان اکھیں دا، خاص ماہی دی خاک
عبداللطیف کہوے، ڈھول اساں دا ہمیشہ ہئی حسناک

سُر کھنبات

داستان پہلی

2

مت دے متھیں چمک رہے نیں بھلائیاں دے آثار
امہ لطف اوہناں تے جاندا جو ہن ہجر جے قرار
جن سورج تے یار دے نیووں برابر دے

10

جن چودھویں دے لوکی چیتا کردے گھٹ
پہلی دا جو اوہدے کوں تاں وکھے لیندے ہن سبھ
جے نہ پاویں ڈس 'امہ جن دا میرے کولے آ

12

اُمریں چنا چودھویں دیا 'سے سے کر سنگھار
پل نہ پریم درگا' جگر چلے کریں ہزار
دیا اک دم یار 'عمر دا سارا روپ جو حیرا

لطیف کوئے ہے عشق اوہناں دا، میرے وچ مدای
 روشن تھیاں میدانیں ریک جے یار دی رکھاں سانجھی
 کالی قیامت سوکھی پریم ہووے بیہناں دا حامی
 لوکاں سنگ ہنڈھاواں جت تائیں میتوں کمن گے سامی

داستان دوجی

1

اُبھروے ای نگاہ، پہلاں مائی دل چک
 آکھیں واسطے اللہ دے، احوال اسہ عاجزاں دا
 روز نکلیوں راہ، اکھیاں تساں دے آسے

7

اُبھر چنا دیکھ مائی نوں، توں نیڑے میں دور
 چندن بھرا چوٹا مائی رڑیاں سُتا محسوس
 ہیریں میں نہ اپڑاں، باہل دیوے نہ اونٹھ
 جس تے چھ محبوب دل سرگھی جاں پھمیتی نال کابھدا

■

گھایل مراں پئی، مت بھلا پر ہے پردیاں دور
 باہل دے نہ اونٹھ، نہ پنڈھ نمائی توں پوسے

اونٹھا، کسر نوں چھڑا، اگانہ پیر ودھا
اک واری حسیاں سنگ، مینوں دے رٹا
مٹاں پوسے ہڈاں دج، ہا، پریمیاں دی

میں اونٹھ نوں پھلاں والے رکھ دے نال سی بنھیا
پر اود بے مہارا لک چھپ لانی کھاندا پھڑپھا
تنگ بسوں کر چھڑیا، مینوں ایسناں گلاں نیں

اے اونٹھا! میں تیرے اُتے مہار سونے دی پاواں
مندی لگراں پیٹھ نواواں چدن تیتوں کھواواں
جے توں مینوں سجاں کول راتیں کتے اڑاویں

ڈاڈھا پکا رسہ لے کے، اونٹھ اپنے نوں پاویں
دانشا بھریاں ویلاں نیں رکھلیاں دج میدانیں
چاٹ جے بھورا پکھی، سنگل بنا نہیں پیر کھلونے

رکھی دارے کہہ پکيا داں، اک تے نہ جاویں

اوہناں دی عبداللطیف کوئے، مٹی لدھا مان
 کرن کروڑ سلام، آکے اوہناں دے درگاہیں
 سیہاندے نہیں جو 'چ' اوہناں دے کول بہن نہ جا
 ان مک نوں اوہ ادھ کرن گے، دھرتی تے پٹھا
 رکے اوہوں بدلا، بیہڑے پارکھ نہیں پارس دے

3

سیوا کر سمندر دی، رجت جل وگیندا جال
 سے سے وگدے لہراں اندر، بہیرے موتی لعل
 جے ماسہ جڑیا مال، پُجاریا تھی دسیں تاں پُر

5

اُرائندہ دیاں ساریاں خبراں لے کے، تڑے معلم آدن
 اس دی ڈس نہ دین، جیتھے ہن قر غضب دیاں ٹھانھاں

9

تارواں دی امہ گت، جو بحر اں وچ تلاشاں کردے
 کھی مار پاتالاں اندر، موتی کٹھے کیتے
 آن جیہناں نے دے، بہیرے لال ہتھاں دے سنگ

10

بیٹھلے مورے تن بیڑی دے، ہر دن روغن پا

بحر تیارى من دے اُتوں، مَول کدے نہ لاء
 اچ یاں کل کلاں، ڈونگھے بہوں گھاٹ چ لہنا توں

11

ڈونگھیاں پائیاں ول مئے جو، چاڑھ کے مُونہ تے شیشے
 لہج کے رسیاں کڈھیاں تیناں، وچ پاتالاں لہ کے
 دیکھن مئے اٹلے سوتی، نال اکھیں دے سوچ

13

ات گردابی لہراں نہیں، توں سستی لاء کے بہہ
 تک نال دیاں لوکاں نوں، وچ رکھ اندیشہ ایہہ
 جاندا نہیں دیناں ایں جگت لوں یار چن دے تریا

18

اک بندے دے من دی ہائی دوجی رب دی کرنی
 بھنوریں پاوے اوہ ہی، اوہو ای توڑ کنارے کردا

20

ٹانگیو ! سوووں نہ جدوں تیک بندریں ہیگا ڈر
 جوں دودھ ولوڑیا مٹ اندریں، رائج کردا شور بھنور
 کسپے نہ نیندر، ملاوا ایذا جھل کے سول

سرسامونڈی

داستان پہلی

4

آوٹا ناں آ کے پچھیتی دے نال کشتی اندر بہہ جا
اڈکدا نہیں جے ویلا، ہوا موافق پیڑی چلی

5

ایس توں پہلاں نگر چکن اپڑ جاؤ تہاں
انج نہ ہووے طاح لوہیٹ کے رے دھنیں ہون

27

وگیا اتر آ ونج ماہی سرے سرورٹ دے، سرے
شوہ کارن میں تیرے، سے سے سکھناں اہی کیتی

28

سرورٹ لوہیڑے کھڑے کالے وی نہیں، سرے
کیویں تینوں دسرے، ڈھولا! دن آون دے

یار دی گل کر میرے اندر چندو نویں اتارو
 ڈھٹھا ہویا اُسارو ' دل جوں برج ہے کوٹاں دا

والی

میں کراں کیہ مائے فی، میرا بیونہ نہ کہتے لکیندا
 نکل گیا وںجارا، میں تھیں سولی تے لکیندا
 گھن دے وانگ دکھڑا ہئی، جوں چوٹی تیک چڑھیندا
 لپٹ گیاں ہن دیاں، جوں چندڑی درد دکھیندا
 ہادی دل وںچیندا امڑ، بنہ کے دوویں اتھیں

داستان دوہجی

جل تھل بال کے دیوے، درختیں بنہ کے جھنڈیاں
 ہن امیدیاں بڑیاں، مولا کنت ماہی ہن آوے

داستان تہجی

تیرے جیسے وںجارے شوہ نال، مول نہ کروی ویاہ
 اٹھے پھر فکران ہن جیہنوں، جان دیاں پردہسں

والی

’دکھ لاوے گا ڈوگر مائے‘ میں تھیں یار دے سبھے
جو ویکھاں ہرکارا اوہو‘ ڈھول جی دا لگے
ڈالھی ذات جیہناں دی ہئی‘ ایہہ پڑی ساڑی اوہے
گولاں گی میں اس نوں‘ راتیں رڑیاں رہ کے
کچ رکھڑے نظرے‘ تھے رنجورے من توں

سُرسوہنی

داستانِ پہلی

3

نویاں خُراں وِگدیاں نیں ، اُجے چھلاں تاں ہن اگے
بھوں کر پندو سِنگ دے دم نوں سیو وِگھروچ بہہ کے
صورت یار پرِتم دی نوں تاں جے تیکیا ہووے
ٹپ جاؤ گھڑیاں لے کے کدے نہ ڈکو مینوں

5

ریت جام دی صورت ، بیہناں تکی ہے اک واری
نال نہ سُتیاں شوہ دے مل کے ، ہو کے فیر سکھیاری
چھال بھنور وِچ ماری ، تھیاں پتا گھڑے دے اوہو

9

کئی کھلوتیاں کنڈھے اُتے ماہی ماہی آکھن
فکر کنیاں نوں ساہواں دی ، کئی صدقہ آکھ تھن
سن کے داچ بھن دی مارن ، خوش خوش چھلاں جو

دلا ہتھ کر ٹپی سوہنی، آسے اُتے رب دے
 وڈی بھی دے موندہ تنگ ہی، دھون ہرے گھڑیا لے
 چوڑا پکڑیں چپا ہویا، رُڑھے وال گندیا لے
 رکیاں لکھ ڈراونیاں پھیاں، چمیاں تھانواں چھڈ کے
 ہزار تنگ ہن کٹھے، سوہنی کُہن ککڑے ہو جاسی

وسیلے جس دے نکیا ہی میں، موندہ رست مینوال دا
 سادہ دانگوں تھیا پیارا، سوکھ چھڈ داں اوس گھڑے نوں

آسرا نہ لاہ، چنگا ہویا، جو گھڑا گیا اے بھج
 لا تھنٹوا مین رحمتہ اللہ، ایس کتے بال تر
 بچ میساں سک، تیکس موندہ مینوال دا

جدوں وسیلیاں روڑھ کے چھڑیا پانی دے وچ
 اودوں سوہنی نوں پچھ، پریم پار توں گیا

رہبر نیوں ایسا، جیسی الفت ہی وجہ من
 کوڑیاں کھلوتیاں کنڈھے اُتے، تِلے کوں چُکھن
 دریا تیناں کوں شر ہووے، جو تلیوں باجھ ترن
 ریک اپڑاوے سوچئے! عاشق اصلاں دے جو ہن
 رمت مینوال چُکھن، جیناں نہ ڈکيا بھنوراں نے

چُکھن جو مینوال، اوہناں تھیں، پچھیا ہی مینوال
 کلا تیناں لئی بھار، جیناں دا عشق ترکھا زور

عشق جیناں دا زور، اوہناں لئی کلا ہووے پچ
 تھیندا آب زمین تیناں نوں، ریک جھن دی ہووے

جیناں کوں دے نہ کلا، بیرٹے ہن آگاہ عشق دے
 مَول ملاح نہ پچھے سوہنی، ول جھن دے جاندی

ساجن اوہیو، سوہنی اوہیو، ہے دریا وی سو ای

گھر خاص ایو ای . ڈوٹکھی گل تھی ایسا

وائی

کیڑے دچ حساب ہوت بن میرا ہوتا
 گویا بچ گناہ توں ساد نہیں دچ ثواب
 نہ اوہ پارسائی اندر ناہیں دچ رباب
 اپنے دچ ای خوب تھیں سبے ہو جادیں چپ چاپ
 پلٹ دی تے پاک تھیندا اے اوہدی دچ جناب
 اوہ کسے دی شے دچ ناہیں جو ہئی دچ تراب
 اوہ جو لیکن جمل دے آتے اوہ تاں سبہ حباب
 باوی اوس پار دے ولے ہو جا ہرکاب
 نفے نوں انج چنبا گھت سو آکے تیز عقاب
 پچھان دینجا نہ دوست دی آپنے نر جا دچ حباب
 موند دچ پا کے خاموشی نوں کارن تھی کباب
 اوہناں نوں دے چھڑ طور اہیںناں ریک شراب
 مٹھے کیتی مرض ج ایویں، فضول بات جواب

داستان دوئی

دہشت دم دریا دچ جتھے بھنور کرے کڑکا

وچ تنگ گردایاں دے، ات وگدی تیز ہوا
 کنت ماہی او میرے، پریوں بھر کے پیر توں آ
 ہادی جتھ پھڑا، کنارے کر وڈی گہرائی چوں

8

دہشت دم دریا وچ، جتھے ہے گردانی کڑکا
 مینوں اوسے پار دا ہے، اس دل دے اندر دھڑکا
 پھنے رسک نوں سید آکھے، لہراں والا پٹکا
 یار بھلا کوئی کر جا، رہیماں نال تھیواں میں بہتے

11

دہشت دم دریا وچ، جتھے جانوراں سندیاں تھانواں
 ملاحواں نہ کوئی سار اندازہ، انت نہ لہراں دا
 درندے نہیں دریا وچ، چیلے کر کر دین غوطہ
 بٹھاں ول نوں رُ جاندا اے، جل وچ اسہ بیڑا
 پُرزا تختہ اوس دا فیر، کوئی نیوں لہدا
 گئے ہوئے نہ پرتن، ایسا قہر جے بخنوراں دا
 اونھے لہر لنگھا یارا، توں ان تارواں نوں آکے

داستان بیچی

6

اوه سی طالب حق، شروع ازل توں لے کے

نہ ملال نہ پیڑی، نہ کوئی رسے بنے
سوہنی نوں نظرے، دریا دا پانی پنیاں تیک

18

بلی تھیں جے ٹانہیا، میں حال سُنداں امہ
چند رہوے نہ ساعت، میرا جی بن لہراں دے
سیالے نوں میں ہاڑا جاناں، راہ جہن دے دیندے
مانی پار جیہناں دے، واجب ہئی تیہناں کوں جانا

19

شوہ، کدھیاں نہ ڈھا، توں وی لیکھا دینا
انج نہیں رہی تیرے اُتے، رُت بسنت سدا
لمن گیاں اچھلاں صبح نوں، سر گھی تیریاں امہ

20

سُک جادیں دریاوا شالا، جھاڑیاں بن جائیں توں
لانا، کُوت، لیار نوں، تیرے پیٹ چ ویکھاں موں
ساری حیاقی توں، ڈبویاں ہن امیدیں والیاں

22

ٹانہیا بھایا دے، پچھاں میں، تینوں یاں خود نوں
یار جہن دی خوش خبری نوں، لیاا ایس کیا توں؟

پندہ اسباں رست دوں، توں پاندھی ہیں مجھداراں دا

داستان چوتھی

4

کالا بھنور تے کالڑی دین، بخت کالے ناگ دے کڑکے
مست مہراں جی آوندے پئے نیں، دوواں پاسیوں دڑکے
ور آگیاں پئی ویدی چھلاں دے مارے ہن پگلے
ملکیاں دے کھڑکے، میرے ہن دہیر لہراں دج

6

چیتے یار دے جیوند اکتا کرساں کیہ دل کے
اندھ ناگھ پریم دے اس شالا یاد رہوے
مست نہ ہوں پرے، جیستاں نے دل دج کیتا ڈیرہ

داستان پنجویں

16

تریل پون تے بھنور کرن، جو دل مل کے سرگوشی
اوسے آب نوں دیکھن لئی تاں اکھ سوالی بندی
بجھایاں نیوں بھدی، اولڑی عشقے والی ترسہ

واستان بھویں

11

سڑیل تھیاں کباب، سڑکناں تڑپاں چیلے دھاراں
ترسہ بجن دی تن وے اندر، پی پی کے نہ رجاں
مُونہ سمندر کرواں، تاں وی داڑھ نہ گلی ہووے

13

کالی رات تے کچا گھڑا، اتی دی اندھیائی
نہ کوئی جن دا ناں تھیںہ دریا نے ہوں کنگ چائی
یار وے کارن سوہنی اُٹھ کے، اوہی راتیں آکی
ایسہ کم نہیں الھی، نہیں تاں کون بھنور وچ وڑوا

15

کالی راتری کچا گھڑا، ات دیندا رینہ
اک تاں چندھ کراہیں، دوجا ساہنے بیگا رینہ
شال نہ گئے نیند، دریا وچ چندڑی گھول گھمواں

18

عے عے ساگر بوڑیاں، پر مہراں ڈوبیا سوہنی
سر گھڑا کے کندھیں، لہراں آپنا آپ ونجایا

جناں دا بے کلا لدھے، جتھ کدے نہ لا
 صبح کن گئے آ، "اساں پار لنگھیا تینوں"

جناں سندے تے نیڑے، ذبیاں وی نہ لگ
 جی چاہوے جے رست نوں رلاں، اُکئی راہے وگ
 پیر اوچھے ونج دھر، جتھے نہیں پرچھاواں کالی

جو قول جائیں بیت، اوہ تاں آئناں نہیں
 من لے آوندیاں تیں، پریم سندے پار
 داستان ستویں

دریا نہیں جنازے سوہنی دے، اتھ ہنس شریک تھے
 دو آسے دے ہن بگلے جو، تیناں کندھا دتا نہیں
 مک اکھیں دیکھے تاں وی، مینوال دے ول من ہی

بھاگاں والے سو یو جیرے، طلب رکھن وچ حال
 حب دیاں رسیاں ٹال، مہی نے نیوڑا قابو کیتا

داستان اٹھویں

1

’بڑے وقت بروٹیاں کوں‘ کوئی سیانا ہتھ کرن
 دیکھو لُج لطیف کوئے ہے کتنی دُج کھن
 کندھیں کر چھوڑن‘ ہنسیوں تاں جاوندے نال بھنور دُج

داستان نویں

6

جادواں پرت کے کسراں ، رمت دے آکھیوں بن رہواں
 دُھونی پاس ای راوے دی ، میں آپنا دم دواں
 مکھ کھن نہیں جھلیاں ، مینوں آپے رچت کیتا
 گل فراق دی وڈنی جاپے ، نالوں ایہناں وصالاں
 ایس ٹٹی پرتاں ، چا کے مونہ آپنا ای

ابیات متفرقہ

2

جیس تائیں تاں جیوندی سی اوہ ، جین دے نال نہ بیٹھی
 بعد مویاں گئی رُڑھدی ، لرس مینوال دے ول

سُرسی آبری

داستان پہلی

5

من دے اندر نینہ چسناں دے ' تیناں پیاس اتھاہ
پی پیالہ ترسہ دا' ترسہ نال ترسہ جگا
پنوں آپ پیا' تاں ترسہ نال ترسہ بُجھاواں

8

سُرسی غمانی ساجن کارن' رڑیاں سُنج قبولے
اندر چسناں دے ترسہ' اوہتاں لٹی پانی ہے ترسایا

9

پانی اُتے جھونپڑے ' مُورکھ تہائے مرن
رمت ساہ توں نیزے بھ کے نہ پاوَن
دم نہ سُجناں' کریندے داہاں مٹھیاں دانگ

رہبر دھر کے عجزے نوں، فخر دے ونجا
 عجزاں 'عذر خواہیاں' کھول کے تے نہ
 چند پہاڑی اوکھا، جیتے باجھوں چارہ نہ
 ست بھلائی دا ایسا، جو پاسے ہونا میں تھیں

دج منہمور دے بہ نہ اڑیے داڑے ول نہ جا
 کوڑی آکھ کدے نہ سچی گل نہ کر افشا
 بجن لئی جل نہ ونجائیں، درد نوں وی نہ سسی

داستان دو جی

واقف نہ ونکار دی، پانی لیا نہ پاء
 جبل کرے جیریاں، رنگھا دکھاوے آء
 گلی لوہ لطیف کوئے، معذوراں دے اُپراں
 اُتوں نیزے آء، جیتے میں ہاں اِکلی ہوت

وڈے رُکھڑے جنگلاں دے، جیتے لئی، بید تے ج

دم دم تہدی دھرتی، دوجا تہدے ہن پتھر
دجاری دوسے چکر، پیر نہ پاوے ماہی دا

اُچے رُکڑے جنگلاں دے، جتھے ناگ سُنیندے ٹیلے
اوتھے عبداللطیف کوئے، کہتے کلیاں جا جا حیلے
جتھے نیوں کڑم قہیلے، رہبر اپڑیں اوتھے راہ وچ

دل نال چلیں یار دے دل، پیریں پندھ دوسار
تاصداں سندے کار، نال کیویں اپڑیں گا کھنکھیں

ہوت دے دل دل نال چلیں، پندھ پیریں کر نہ
کوہ وچ چُچھ نہ راہ، رُڑھیں توں نال روحانیت دے

داستان چوتھی

اودوں تان وچ آتن دے ہی، سبھ سنیاں کوں پیار

بخاں ماری تال میرے، ہُن کون رلیسی پڑیاں

۵

رِک دی ہاک مریون ہیناں، دُو گمر نہ لہن
گمر وچ بیٹھ کرن، ماہی توں، چندڑی نوں قربان

والی

حال ہئی معلوم، حبیب ! مینوں درد قدیم
درد جدیدی، حُب حبیبی
جٹلا آزار وچ میں لئی تھیا طیب
خوشی دے صحت دی، لاء دے غم غریب
تساں کارن آہاں کردی، داہاں وچ نصیب
کالہاں ہاں میں کوڑی، بندھن لاء رقیب
حاذق ہے دیں ایس دا، شالا آویں عجیب
توں دوا ایں دل دی، چُکھ چُکھ تھکی طیب
آ کے عبداللطیف نوں، رِک تال لا حبیب

داستان چھیویں

2

مینوں درد اوہ دتا جس دی نیوں کچے دوا
کل زلف دا بل ڈٹھا، جمالاں وچ رخسارے تے

داستان ستویں

4

وچ وصالیں اُٹھیا گیا رات روانہ ہو
ساہ سول دی مالا دے وچ ' بچوں گیا پرو
رہ قضا دم کوہ تال' کٹھیاں اکواری تھی جاواں

8

تھونہ دا بچ پوے نہ بہرے کے ' ستیاں ملے نہ سنگ
نرویاں ہوت لوں کٹھیا بیہناں ' درداں چاڑھیا انگ
خطرے آڑاں ' جر جرن ول ' بچیاں جا کے اوہو

■

ستیاں ملدا مایا ناہیں ' بیٹھ کے ہتھ نہیں آوند ا شہ
راہواں تے ہن روندے جو ' پار جیہناں لوں ملدا

14

رنجور کیتا سو چدی ریتا' تال وی کوہ چڑھی
لو لاڑ لطیف کہوے ' اوہ ول حضور گھنی
بار سنگھار جو سسی دا ہی ' لڑیا وچ دیشیں
پار نہ ملیا ' وکھال ساجن آن ملایا

داستان اٹھویں

8

سستی ہوئی سستی، عزرائیل نے آن جگائی
اس دلیل دوڑائی، تاں کوئی بچوں کا قصد گھلایا

9

منکر تے نکیر نوں، جدوں دیکھیا ای
اگے اٹھ اوہناں دے کولوں پُوں پُچھیا ای
دیرد ! ایتھوں دی کوئی تنگیا، ساتھ جن دا

13

تھر نوں دھکدی وچ تھکیں، چڑھی نمائی کوہ
یار ہل دل ٹردی گئی، بھ خوف لٹا کے اوہ
رہت اچھلا کھلو، بیٹھے تاں ریتا ڈھک لوے گی

15

بیٹھ نہ وچ مضمبور دے، کر کوئی حیلہ دس
چڑھ کے ڈاڈھیاں ڈوگر اُتے، پیر پُوں دا تک
گولن نال ای دس پوے گا، ہوت پُوں دا تینوں

داستان نویں

2

سُجّاں وچ اُجھانُو راہ دے بہوں جھگڈے ہن
پوریاں رہبر ہن مرادیں کدے نہ تھیں یار

داستان دسویں

وائی

پلک رہوے نہ تھیں بنِ دِلّی ' میاں خان بلوچا
جا کے پریت تیزی دے ٹال ' اوٹھ اوہناں دے چاراں
موراں آٹوں ماس لوں لاہ کے ' جانوراں نوں ونج دیواں
چُجّیاں ٹال ماس میرے نوں کچھ دیاں کاکاں کھاناں
نیزے کچھ جیساں دے سگ ' دل دے دُکھڑے لاہواں
آرمانی ' عبداللطیف کہوے ' آن لوے گا ساراں

داستان گیارہویں

1

ساری دیمہ نوں کن بنالے ' کچھ ہن پٹے بولیندے
مینت اشارے اوہناں سندے ' چپاں وچ بھیندے
نہن ہو کول تیناں دے ' حاصل سوز تینوں تھی جاوے

کدے ہو جاؤ کن سُنو کدے بن جاؤ آپ زبان
چھرا تھئے انسان ' کدے اونوں کبرا بننا چاہیدا

طلب نہ جیکر جی ہووے ایویں نہ فیر ٹیے
جییں تائیں عشق دا مچ نہ جیے ' جان دا نام نہ لئیے
نیر دگا نہ بیے ' ایویں سوز عشق دے باجھ

سُرِ معذوری

داستانِ تہجی

10

کنڈے میرے پیراں وے وچ، بھاویں لکھ لگن
چمیدن پیر پہاڑ اگٹوٹھے، اُٹھیاں نہ ملن
ویدی دل جہن، جُتی مَول نہ پاواں

11

پیر جیہناں نوں پیارے، بھتیاں پاوندیاں بہن سو ای
سسی پریم ٹٹی بھے ای ' لاء دتیاں نہیں رہتاں

داستانِ چوتھی

بیتیاں نوں پیارے چندے میں تھیں نکرے لگ کے جا
موت میرے دل آ ' تاں تیری پچھاڑی پندھ کراں

داستان پنجویں

7

بھادیس کریں پٹانگھاں توں تے بھادیس ٹریں توں ہو لے
لکھیا دچ جو لیکھاں، اوہ ذرا نہ تھئے ضائع

9

لوح قلم دے اندر چنیاں، لکھیاں ہن جتھے
ہنڈھانیاں اونیاں اوتھے، گھڑیاں پین گیاں تینوں

داستان پھیبویں

18

دن وی نہیں رنجور، کوئی سوز الم سی ایسا
دکھی نوں دکھ تسلا، جیہناں سکپا سوگی ہوئے

والی

لالن آ دفا میاں، موئی دی لاش پہاڑاں دچ
میں دچ بو صابن دی، اوہو خان کستوری مسکندھ
کوئی گھڑی آریانی گزار، میرے کول وی جھٹ

تھاں تھاں تے ہن واسیاں خشبو کستوری سنگ
 ورد میرے دل را' توں آ کے کالا چھٹ
 بھینو ! عبد اللطیف کوئے سودا ہے سر تک

داستان ستویں

3

میں رملی نہ مایں نوں تے توں پیا بھ لویں
 میں جو دیاں سنیا' اوہو رمت نوں جا دوں
 جا کے کچھ کوئیں دھاری موکی واٹ دے اُتے

4

میں رملی نہ مایں نوں تے پُٹھے ہو گئے ساہ
 وچ سکراتاں رسک دے اندر' رو رو پچھاں راہ
 نہ جاون شالا ساہ' پریم یار نوں نکلیوں بن

22

رڑ تھیا اے تھلاں اندر' جوں سارنگی ساز
 عشق دی ایہ آواز' لوکی بھجن کوئی نمانی

سُر دیسی

داستان پہلی

2

اوٹھال ، دیراں ، ڈوگرال ، رتال دتے دکھ
سو سجھ سجھ سکھ ، راک ہوت ملن دے کارن

13

عزیز موئی دے نہیں سن ، مڈھ شروع توں لے کے
جی آیاں نوں آکھیا اوہناں ، کھوٹ سی دچ من دے
صبح سکیا جا کے تے اٹھڑے ڈیریاں دچ نہیں سن

27

اٹھ ڈیری ، اٹھ چھیرڈ ڈیری ، ڈیری تھی گئے دیر
چو تھی ویرن داء ہوئی ، جس ڈھکے پُوں دے پیر
بجواں ڈیری رچھ رتھیا ، جس لندیاں کیتی دیر
پھیواں ڈیری جبل ، کیتی نہ راہ جس پدھر پدھر
وڈے ویلے رکھیا نہیں ، چن کیتا ستواں دیر

آہلئیں پرت پکھیر، پلانگھاں جبل پہاڑاں نوں

داستان پنجویں

1

دُج سنساراں سرگرداں نہیں، ہیراں ہرن ہا
بھٹ تے ایہہ نہ پیر دھرے، اوہ دھڑیں دھرے نہ ساہ
تیناں توں ہیراں سی نے سکھیا خورے سول

11

کانبو تے کارو نوں، میں تے بدل کالا سبھاں
صبح سویرے ہب جبل نوں پٹے تے ہی چھڑاں
وچکار نہ سہی گھنساں، مینوں جان دی کاہلی

داستان پھیسویں

8

کرزے دُونگر پنڈہ ہوں، جت نیا تھل ویران
نُجلی دانائی داناں نوں، عاقل ہوئے حیران
سی لنگھیا، سید آکھے، محبت نال میدان

آریانی آگوان ہے جس دا، ساتھ ج ڈر نہیں تیناں

داستان ستویں

2

بکدیاں کسراں سُتراں نوں، بیکاریا ونج اوہناں
کئے مالاواں، پھندے، ٹلیاں، تھکرواں نوں چکا
لگھے کوہ، لطیف کوئے، اوہ ملیاں کوں چھٹکا
ایس برہمن زادی آسرا یار بلوچے دا
موڑ قمار پرتا کدے تاں، ایس فقیر دے دل

3

رستماں ات رستم بہوں، ایس دکھڑی کوں دتے
دجا تیر نمونہ دا کوئی، ایسا وچ جک دے
قمر دے وچ پریا کریدی، ڈگراں سندے ٹال آ

والی

چھوڑ چھڈ نہ یار بلوچا، وچ پہاڑاں باندی
پریم ورگا جک دے اندر، کوئی نیوں ٹانی

کسراں رست لٹی روواں میرے رنیر تاں بڑا دکھاوا
وچ تھلاں ہواں دا ' کوئی ڈھب ای دکھرا سی

ودھ کے ہو ' متاں پرت نہ جاویں ' ساہنے ہب نوں تاڑ
کچ آگیاں اہمہ پہاڑ ' تاں ہے اک گلم وچیا ہویا

آپنے نال ای لے چل ' ہٹل ' خادم دھویانی
سیدا کرساں یار ماہی دی ' نالے بھرساں پانی
بھینو ! عبداللطیف کہوے ' آوے گا آریانی

سُرِ حسینی

داستان پہلی

8

سید مجھے سنج متاں، کوئی ٹال میرے مُڑ چلے
پانی تاہیں پندھ بہوں، رگی ریت تھلاں دی اگے
متاں تہائی مرے، دیوے کوئی ہداسیس جھن کوں

داستان دوجی

1

اک پائے مائے دھرتی تتی، یار دی آگ کب پائے
”زردی تے پئی جھانکے“ دوویں مچاں دے وچکار

4

بھل جادے جے ساجن کدھرے، اندروں میری روح
تاں فیر لگ کے کو، بیسا تھر وچ ہو مراں

کیسی پریت کتھاں وا ہاڑا، پنوں کتھاں وا، کیا ہوت
 مائے نی میریے ! مینوں موت دیکھن ٹال ملی

نہ کوئی تھیا لیکھا کدھرے ' نہ کوئی تھیا ڈنہ
 آکوں ای چھڑیا نینہ، اوہناں آتن والیاں نے

تتی تھڈی وا، نیوں ویل بہن دی
 متاں تھیوے 'نھیرا' چیر نہ پاویں مائی وا

والی

ہوت ہوت ہوت اے ہوتا
 ماس دیواں گی پواں نوں، میں تن تھیں کر کلڑے
 دے کے اگ مھنہورڑے نوں، میں آگئی دل تیرے
 باجھ آریانی پنوں سیو، اکا ای نہ سرے
 دکھی جان چ سیس نوا کے، دکھ توں پئی ڈرے
 مت پریم نیڑے آ جا، نہ ونج یار پرے

دکھ و ساء میں سیکھا اوہ ناں سوڑا ہو پرتے
 دکھڑی کوں دکھاویں مونہہ ' بن دیکھیوں پئی مرے
 مٹھی کر کے سوہیا' پیالی یار جن دی نے
 آری سندے عشق دی' میرے اندر اک بے
 تینوں غیر نہ چھڑاں' جیکر جاں زمین تھلے
 سرنوں دکھرا کر کے' دھڑنوں پاں گی دھوڑ دچے
 'رٹنا بن کے ہوترے دا' تک دکھڑی پئی ڈرے
 چک لیا اپنے نین پریم' پرتاں نال بھرے
 عینو! عہد اللطیف کھوے ' جن کوئی مہ کرے

داستان پنجویں

5

ہلنگر جاناں پتھراں نوں' تے چھپر کھٹ پہاڑ
 جتھے رہواں راتڑی' جناور رشتے دار
 کچ دچے دلدار' مینوں ڈونگھر ڈولی ہویا

11

جو فراقاں ہووے سو نہ وصل وصالاں تھیوے
 گھر دے دچ آکے پرے' مینوں پریم نے کیتا

داستان چھیویں

3

ان مُل ہوندا کچھ لوکاں دا اتھے رنج ملال
دہاں دے وی نال ' خریدنا چاہیدا

4

سو سکھ دیواں سو دے دچ ' تے سروی عوض دیاں
بدلے جے پریت لواں ' تاں اک ایسے نال ورھے واپواں

21

مٹھ مٹھ سول سہناں دے کولے ' میرے کول انبار
بھریاں کر پھراں گیا سوداگر نکل

24

ہئی دکھ سکھاں دی چھب ' سکھ اینویں دکھاں دے باجھ
جیس وی رنجھاں نال ' جتن یار میرے دل آیا

داستان ستویں

3

لبھدیاں لبھدیاں کدے نہ پاواں ' ملاں کدے نہ ہوت

من مند دی جوت ' متاں تئے دج ماضی

داستان اٹھویں

17

جیکر تئیں ناگھ ہے، دیکھیں جہاں دا دھار
ساریاں سنگتاں توں غیر کر لے، آپنا آپ آزاد
دھڑیاں لنگھے پار ' بیسناں نوں چوکھا لے یقین

داستان نویں

9

اکھیاں کجھ نہیں کیتا، رت نہ سکلیاں رو
ویندیاں رہیاں کھلو ' یار دچھڑے نوں

20

اگے پچھے مرنا اے تاں ' کیوں نہ مراں پریتے
پوے یار دے متھے میرا ' خون بہا اے سید
داستان دسویں

17

بھڑیاں مل گئے سول میں کون تے سکھ گئے دج جوانی
ایہو نصیب نہانی ' دودیں پور تئے

کدے کدے تان سکھو ، کوئی ایسا خیال پوے
سو پو ساڑ بنے ، امدہ جو ماہ سریر وچ

داستان گیارھویں

آپوں آدے گا ہوت ، کچھ تان میں دی اگیری تھیواں
متان کوے بلوچ ، کمینی توں کچھ دی نہ ہویا

داستان بارھویں

اوع اوع کر دی رہ اوع وساریں مت
پانی روڑھیا پدھرا ، روداں وچ میں رت
مہر ج ڈاڈھی مت ، پچھیتی تھیں ملے

جیوندیاں حب جیہناں دی سوئیو ، بھم مویاں دی چپے
ہوت نہ نکلن اتھے ، جو کج و یکمن گے کھن

سے سے ایس دیرانے اندر لکھاں ہن لیرے
آپنے سنگ لوپں پاندھی توں محرواں دا راکھا

سُر لیلچا چنیر

داستان دو جی

شالا تھیاں نہ سیانی مولا، سیانیاں نکلن دکھڑے
میں سنگ میرے ہترے کیتی، بھولنے دچ مہر

صدقے اوہ ساگ، جس دچ نکلیں آپ نوں
لہ کے پھڑ وراگ، جتھے سار ماہی آ لیندا

سُر مول راتو

داستان دو جی

2

پتھر دل سگری دے نیناں وچ کوہاڑیاں
ڈونگھے پھٹ دتے ہن راجیاں کوں بیسناں
کاک کندھی قبریں ' او بھڑاں دیاں دیکھو

8

چلو چلو کاک دے کندھے، جتھے نینہ اچھل
نہ کوئی جھل نہ پل، ہر کوئی تکے ماہی نوں

9

چلو چلو کاک دے کندھے، جتھے گرے نینہ
نہ کوئی رات نہ ڈنہ، ہر کوئی تکے ماہی نوں

10

چلو چلو کاک دے کندھے، دیگاں بت چڑھن

کروڑاں رنگ رچن، پان دی پک دے نال

12

اغروٹ، 'واکھاں' صندل شاخاں، چندن جت کنول
میوہ سے ائی مانیا، جتھے بھور وی نہ گمن
کتواریاں تے کنول، چل تاں ویکھیے کاک دے

داستان تنجی

1

جھے پھل گلاب دے، تیہے اوہناں دے ویس
والاں دج چنبیلی دے، 'ہا ہا' ہو ہمیش
دیکھیاں حسن توں، سید آکھے، چڑھدے نینہ دے نیش
ترجمن تک اہمہ ویس، ماہی دا انج ای گوٹکا ہویا

2

دھیاں شالا ساویاں اتے جیسے پان دے پن
عیر عطر دے نال کیتے سو تازہ آپے تن
واسیاں بسوں محک تھیں اوہناں چوٹیاں سنگ چندن
بھین چاندی سونے دے نال کانیاں سندے کن
وڈے ہار سنگھار نہیں کیتے کے لطیف لالہن

ہاء سدھراں وچ من دے سوڈھیں سنگ تھیا

15

کاک نہ جھلے جو گیزے، نہ مھلاں موہے
بیگیاں تے کنیراں دے، بدھن وچ نہ بجھے
لاہوتیاں نے لکھے، 'من پچھے' اسیاں چھڑیاں

داستان چوتھی

1

شیخ بلندے شب، پرہ پاکھاں کڈھیاں
پرت مراں پئی میندھرا رانا! کارن رب
تیری ناگھ طلب وچ کاک 'اؤڈا'م کاک دے

داستان پنجمی

4

سویا دھرتی ات جہن دے، جیریں زمین جو مٹوں
چوہر ڈھکے دھوڑ دے اندر، کھلو کے سکے سوں
ڈنڈہ سارے ہن ڈوں، اٹھ لہو، لطیف کوئے

کاک سڑیا ون گئے، بلیا رنگ محل
 تیرے باجھ پریم میرے، ہول آون ویج دل
 جو قول کیتے موں سنگ، سو پھیلتی نہاویں یارا

حال قربان، مال قربان، صدقے کراں لڈانا
 فدا تھئے فقیر دا، شال رُسے نہ رانا
 روسا مناسب نہ، مویاں دے سنگ، تینوں اے میندھرا

سُر عمر ماروی

داستان دو جی

3

اونٹھا ' گرائیں لیاویں کوئی ' اوتھے دا ایس ویلے
تاں گندے جو کوٹاں دے ہن ' ممکن ایسہ رستے
میں تاں اکھیاں دے نال صاف کراں جو پائریں پیر دھرے
اللہ واسطہ دیر نہ لا توں ' پیا لطیف کھوے
کوٹھیاں چ کون رہوے ' غلیں اودریا رچیوڑا میرا

10

سے سے ٹانگے چولی وچ نہیں ' لوئی ریر د ریر
تیل خشبو سنگ وال نہ داہواں ' چنگا سگوں ہن چڑ
باجھوں مکھڑے مارواں دے نہیں اندریں شوق امید
ایسا حال ہمیر جاواں میں ' لے کے شالا جھنگیں

داستانِ تہجی

3

سون برابر ہن کلیرے، مارواں سندے موں
آجڑیاں تائیں امہ ریشی کپڑے، عمر پوا نہ توں
بھاگ لوئی دے لوں، میں قصیں، جو دادکیاں ہن دتے

11

مارواں دی نہیں ریت، جو سونے نال بجن بدلاون
آکے امر کوٹ دے وچ، کوئی کراں گی نہ میں کریت
جھونپڑیاں دی امہ پریت، کدے نہ محلاں سنگ پرتاواں

15

مبارک ہن وطن دیاں جائیاں، ستر بیہناں دا صحرا
پیلو تے دن کتولاں سندا، پان عزیزاں پردا
جھنگ دے اندر جھاگی گھن، ولہیٹ کے اتے طلاں
میون بخشی مارواں، ایہو داچ دے وچ ویرانی

16

رہن پلہ، ڈھکیون ان، بیہناں دے پیر رٹے میدانیں
ٹھار نہیں دی بیلیاں اندر، پرہیا بے خطری
اپنے تائیں نہ سنگن آپوں، دھاریاں بے فکری
عمر متاں دکھ دویں اوہناں توں، نہیں ہن بے فرمان

دھن ج کھارے پلو، دوجی پرھیا ریتا اتے
 سید کندا ساتھیاں نوں، اوہ دین پالہ بھر کے
 عمر امانت اہمہ شیوتی، رکھیں سومریا توں

داستان چوتھی

کیتا مکھ ملیر دے دل نوں، پنہ کے کوٹ دے اتے
 نت وطن دل دیہندیاں ہوياں، اتھرو ڈلہ گئے
 نکلے کوک قلب دے دچوں، روح پئی رات کرے
 عزیزاں نے مڑ کے، کدے نہ میری سار لئی

کسراں چھڈاں سومرا، آجڑیاں دی وچار
 کل جسناں دی چان وچ، لگی پنہاں لوہار
 میٹھاں اوہناں دے انس دیاں، دل دے وچ ہزار
 جھونپڑے تے بکرا، میں کوں ہن مکیاں دن گزرے

داستان پنجویں

6

حسن و نجام سومرا' و فنیس جاواں کسراں
باہجہ حسن دے اسراں' نکاں کج بکراواں نوں

11

لمیر جیساں دے دوار' تیناں مارواں دے نویدی چرے
نیک جیناں دے بھاگاں نے ' ناقص ہن کئی نوازے
بد بختی میرے لکھے سی ' جو الیراں حسن تھیا

داستان چھیویں

4

اک تے بھدی نہ' بے بھدی' بھدے سار مر جاندی
جم کے مارواں لٹی' بنوں میں کھچل تھی گئی ہاں

10

اللہ انج نہ ہووے' جو میں قید دچے مر جاں
رات رنے میرا بٹہ رووے' دچ ایسناں سنگھلاں

دھر پہلاں اپڑاں، بھانویں فیر دن مرن دے بچن

12

وہیں دیندیاں، یاد کریںدیاں، دیواں جیکر ساہ
بندی خانے وچ بت میرے نوں، قید نیوں کرنا
پردہ سن نوں جن باجھوں پرے نیوں دھرنا
سوئی دے اتے تھر دی ٹھنڈی مٹی برسانا
جے پچھے مکن ساہ، تاں لاش ول طیر لے جایو

14

دھٹاں ول نوں دیندیاں، اتھے جے میں جاداں مر
گور میری نوں سومرا! دیویں پاس بکراواں کر
داد کے دیں دیاں پٹلاں سندی، دے کے واس اپر
جیواں گی میں مر، جے اپڑے لاش طیر تے

داستان ستویں

1

پنوبار مڑ پرت آئیاں نیں، رُت بُنتی واواں
سید آہندا یاد کیتوسے، رکھ ماہی دیاں تھانواں
”بھکا متراں دا ہووے گا“ گوانڈھ یھٹاں دے ہن

مر کے پنہار ورمی ہی، غیر بہار دی برکھا
 وطن چوں آکے مارو نے، عمرا! امہ ڈس دتا
 ون بٹلاں تے بُور جے آیا، پھل رُسے پکناراں
 کھریاں دے وچ آن سیٹون، ٹوکریاں تے بھریاں
 ماکیوں میوہ جنگلی پھلیاں، چس ہر کوئی پیا ہکھدا
 بسوے ماڑی وچ مساں، ماروی دل ملیر دے جاسی

بادشاہی نوں سمجھاں نہ میں، سکھیو سوئی درگی
 تنکیاں نوں امہ کجے آپوں، اپنا آپ نہ ڈھکدی
 جم کے جان دو داری، سوئی دے اوصافاں نوں

داستان اٹھویں

چینگاں پھن چت دے اندر، سدا وچ سریر
 لد کے کیڑے پنڈ گئے نیں، مارو وچ ملیر
 بیٹھ مناواں پیر، کدے مینوں ملن گے خورے

والی

پرچن شال پنہار، ڈھولا! مارو میں تھیں
میں دچ لہو توں بدیاں نہیں، رست ماہی ستار
میں دے ٹال بھری ہوئی آں، ستر کجے ستار
درہیا مینہ لیر چ، آوندی پئی توار
جھولی دچ پا آئی آں، آوگن عیب انبار

داستان دسویں

2

وڈھ جڑھاں توں وکھرا کیتا، بیہناں رُکھڑیاں نوں
تینہاں ستار کیہ سکیاں نوں، تاں جو دسیا مینہ لیر چ

14

سپ سمندریں ہدی، پر اوہ آس ابر تے رکھے
کھارا پیوے نہ کوڈی لگا، مونہ مٹھا اس دے
موتی تاہیوں لھے ڈونگھے، جد پانی چ وکھتاں جریاں

16

سکھو ریت محبت والی، سپاں کولوں سکھو

مگن جل اتوں کرن نہ نیڑے تیرے آسرا

2

جیناں دے ہن بھروسے 'جیکر اوہو ای تھین لیرے
مارو فقیر فیر کیہڑے در تے 'جا دیون گے داہاں

16

سونہ میرا او سورا ! شک دی سیلا رہوے
مارو متاں آکھے ' نہ دھوتا دچ عھلیں توں

23

جھوک کریر تے پکے ڈیلے ' گھلے کھل وریاں
خوش حاضر ہن سنیاں اوتھے ' پاس نیں آپیاں کستاں
شالا آپنے مارواں دے سنگ رتیاں پیلو ماناں
احوال غلط تھیں پچھاں ' بیڑی تھروے تھوہرس جی

40

احسان میرے تے تھوڑے نہیں ' جو مارواں نے ہن کہتے
تھروچ ریت دے ڈرے ہنے 'اوس توں وی ہن بتے
بھلے بھلائیاں دے کئے ' میں گن کے گناں گی

سُر کاموڈ

داستان دوجی

5

پیشاں پانی ، اہم سبزہ ، کدھیاں کنول کھرن
مشک رہیا ، پینہر ہوا ، بسنتی نال

13

مہانی ویاں اکھیاں دے وچ ، کوئی ایسا جادو ہے
تن تماچی جام . دا ، نیزیاں دے اُت لمی جاوے
عشقہ انج کرے ، موڈھے جو کیتا جام نے جال

سُر سارنگ

داستان پہلی

10

اج دی اتر پار ' کالے بدل کیس
بجلیاں دن آئیاں ' کر کے لال لیس
پریم جو پردیس ' مینوں ملایا مینہ نے

25

باہر جھاں ' ویزھے گھوڑے ' پڑتے بھگے بھین
سج گنگدھیں نال پریم ' پھاویں مینہ دن
اساں تے یار بجن ' برابر دتاں دے شالا ہوئے

29

سارنگ سار لوں ' اللہ دے واسطے تیریاں دی
پانی بہوں مداتاں دے وچ ' ارزاں ان کریں
وطن وسا دیویں ' تان سکھ چرواہیاں نوں تھی جاوے

والی

میںوں آس اللہ تے، میری سید سار لوے گا
 سجدے پے کے رمت پریتم، زاریاں زور کرے گا
 امت کارن احمد مرسل، اوتھے پاک پنے گا
 صور آواز تھپسی، ساریاں اکھیاں سجھ کڈھے گا
 کٹھ ہودے گا مومناں دا، اُت سرخرو میر تھئے گا
 نفسا نفسی ہر کوئی کردا، داتا دل نے گا
 بدیاں ات ٹھپسی، اوتھے مولا مان دیوے گا

داستان دوہجی

2

سارنگ خوشیاں نال پرت کے ریمٹ دے اُتے آیا
 کھڑیاں برقاں، سون وانگر، گلی اتر واء
 رڑیاں سبزہ ہویا ڈامن گھاہ دا ڈھک تھیا
 پڑ دے دچوں آ پانی نے، بھریا جھیل کراڈ نوں

5

اج ریلے رنگ بدل نے، کڈھے برجاں سنگ

ساز سرنده تهریں بجا کے، سارنگیاں تے چنگ
 صراحیاں ہن سارنگ نے پلٹیاں رات پدم تے

6

دودیں اکھر اکو نہیں، زینہ تے نالے مینہ
 جے دن دا وس کرے، تے ابر کرن دانہیں
 کھلواں بدل تھی، آون دی جے توں آہر کریں

7

بدل ویکھ کے سمن، شوہ نوں دل وچ یاد کرن
 کنت پنا رٹیاں دے چاڑھے، بھگے نہ بھجن
 اتر ڈھاوے اوہناں دے، تے کس نوں دانہ کرن
 پرت کے آن ڈھکیوں شالا، دھنی تیناں دے پردے

داستان تہجی

6

میں سکيا اسمائیں بدل، ڈھولیا! جان دی سوچ نہ لا
 اکھیاں دے وچ آب نئی آون برقاں اتر واء
 نیستی چھڈ ات پاء، اُسار کے بھجلی نوں

بسترِ پی ہوئی کلاما، میں تاں پالے وچ ٹھراں
 باجھ پناہوں تیری یارا شائیں ٹھنڈے مراں
 تیں بھرداسے ہاں، پرت جے کتا آویں سرگھی

وائی

اکھیاں میگھ ملہار، صورت تیری سبھ جگ موبیا
 مطلب متھیں نور دیکھ کے، قیل کیتا سجدہ فی الحال
 جن ویلے جام دے ڈھے پیا، کوٹ کفار
 سد کے ست اسمائاں دی تیں کرائی سیر ستار
 ولسوف بعطیک ربک قادر تیرے نال کیتا قرار
 قدماں دی خاک دیاں قسماں، آپوں پکیاں ہن کرتار
 ہے نیں کرم کریم شدے، احمد نال اپار
 نال ابر دے آس لائی سو، چھیڑو تھئے سکھیار
 مل گئی چھٹی مینہ لوں، دوست ہتھوں دلدار

واستان چوتھی

بدلاں وچوں سمجھ ابھردا صاف نیوں پورا

موند چاڑھ کے لوکاں تائیں، مبارکاں دین برقاں
دل کر نہ چتا، پھیتی نال مل جاوے گا پریم

11

وس کے ساری رات، صبح دنج سرگھی ساہ لویں
تیں تھیں رت دا مینہ دے، بے ول دچ ریک تھئے
تاں فیر بھور سے وی درھنوں بس کریں نہ بدلا

16

حکم تھیا اے بدلاں نوں، کہ مینہ وی کاہ کرن
کھنیاں نیں وسن آئیاں، تر تر مینہ پون
منگا چیمناں کٹھیاں کیتا، اوہ تاں جتھ پٹن
پنجاں توں پندراں پئے تھیون، ایراں ورق تھن
گرائیاں دکھی کردے شالا، موڈی سہ مرن
گنواراں نے فیر وڈے مینہ دیاں گلاں کیتیاں ہن
تیرے ای فضل کرم تے، آسرا سجاں نوں، سید آکھے

17

جھڑی وگیندی اندر دے وچ، باہر ابر نہ کوہ
سک دا مینہ دساوے گی، جب چیمناں نوں ہوو
جس گھر لالہ ہوو، تیں دیاں اکھیاں نہ سکن

اندھ جھڑیاں باہر سے بہن بونداں دے انبار
کول جینٹل دے پار، سوچو نہیں رجدیاں اکھیاں

جھڑیاں نے مڑ پرت کئے، فیر کیتا سو وار
کھینٹیاں وین آئیاں، چو فیرے چودھار
استنبولے اٹھ گیناں، کئی تریاں مغرب پار
کئی پھکیون چین تھن، کئی سرقدیاں دی سار
ٹر گیناں کئی روم دے ول، کئی کابل کئی قندھار
کئی دہلی، کئی دکھن تے کئی گجیاں ات گرنار
لڑا کئے دتا جیسنیروں بیکانیر اتار
کئے بھلایا، بھج گیناں کچھ ڈھٹ دے دل نوں دھار
آکے عمر کوٹ دے دلوں، دسا چھڈیا ولہار
میرے سائیاں سندھڑی اتے، سدا کریں ٹنکھیار
دوست رٹھا دلدار، عالم سبھ آباد کریں

سر رپ

داستان پہلی

14

دل اونٹھاں دا پڑ، جینوں کوئی ٹھاہر نہ سارا ڈینہ
متریں دے سنگ نینہ، کیتا نہ توڑن دے لٹی میں

داستان دوجی

15

سکھ لے میریا ماہیا، آوے کولوں نینہ
سڑدا سارا ڈینہ، باہر بھاف نہ نکلے

سُر آسا

داستان پہلی

1

لامکانیں گولنی ہاں پئی ' ہادی ملے نہ حد
یار ماہی دے حسن دا نہ کوئی قد نہ مد
اتھ پریتاں بے عدد ' اتھ پریتم پرداہ نہ کافی

11

جیوں جیوں ویکھیں آپ نوں ' تیوں تیوں نہیں نماز
بھہ ونجا کے ساز ' فیر نکمیر نوں کو

داستان دوجی

2

ابھردے ای رنجھ ' پریتم نوں ہے نہ نکلن
برکی دیاں نینن دی کڈھ کے کانواں نوں

3

اکھیاں میرے اتے کیتے بہوں وڈے احسان
نظر پریم آن چکاں جے کڑے دے دی اگے

6

تیناں نیناں چھاہ کیتا 'جیناں سا جھرے سکيا ماہی
بٹے جان تے جی جیناں دے ' تھیا حضوری ج

9

کوئی جو کسے پار' اکھیاں وکھ کے آئیاں
دل وچ تھیاں سوئیاں' ہویا بے حد پیار
مگروں نال قرار دے نیوں ستیاں ' سید آکھے

19

اپنے نال ای کیتی آپوں' اکھیاں اپنی مت
اوتھے جا کے لگیاں' جتھے جان دی ہے کھیت
نہ کوئی گل نہ گت' پتا سر دتیاں بڑے نہ جی

23

اکھیاں سوئو دھار 'جیناں نال ویکھیں ماہی نوں
تک نہ ہوو نہار' بہوں ہی غیرت والا پریم

داستان تہجی

جو مجازیاں مونہہ وچ تیرے 'اوہتاں سنگ نہ نکھیں
سیانیا نیوں یار کسے نے دیکھ کے ٹال اکھیں
نگن اوہ ماہی دوویں جو ریٹ یندے نیں اکھیاں

13

ہیں تائیں توں تن نہ کیتا 'سُرے توں باریک
کیویں پاؤں گے میت' تینوں فیر آپنیاں اکھیاں وچ

21

کُراہے کرے رقیب بیہناں دا 'نیر' ماٹھا ای
جوش جلا یا جی' تیناں نے مار کیتا سو مات

داستان چوتھی

جس نوں اساں رکھ دے پئے آں، اوہ تے اسیں آپ

جاسی 'جئے گمان پریم سیمان لیا جے صحیح

11

اندریں کر لے مونہ ' نہ گولیں باہر پو آں دانگ
اکھیاں دج جے نیونہ ' تاں کنڈھے تے آون تھی اوکھا

18

کھڑا چٹا شیشے درگا ' دل دا پر جے کالا
باہریں پھب زبانیں ہوندا ' اندر کیاں دلا
اس لٹی دپچارا اوہو وصل دے نیزے ناہیں

20

سرہ ہی جو کالا ' اوہو رتاں توں پھدا
سیاہ سلائی جو تھی ' اس توں مرد بنیں نہ پا
اکھیاں دج اٹکا ' لالی توں لال لال دی

24

اوسگن رے ہر کوئی ' میرے سُتیں پریم رے
اوسگم جو زبانیں ' اوہو جیوں ناہیں کتے
آپنا آپ ونبایا ' ماریا تھک احساناں تے
بندگی تے شرمندگی بھیجی ' زاری کیتی میں امہ

تہ رمت بن پرچے، جدوں وچ میں دے میں گئی

29

اندریں تجھی رہندی نیوں، یار میرے دی گل
شک نہ سکدی جھل، دور دریا دیاں لہراں دا

38

میںوں میرے پریم نہ کے وچ ویریا دے سٹیا
اتوں کھڑوتا کھنڈا، دیکھیں کپڑے رگلے نہیں کرنے

47

تن صبح من مکا، دل طہورے وانگ ہنن
طلب رگاں دیاں تنہاں اندر، وحدت سر و جن
وحدہ لا شریک نہ، ایہو ای راگ رگن
ستیاں ای اودہ جگن، نیند عبادت بیستیاں دی

سُر کھا ہوڑی

داستان پہلی

2

میں اوہناں نوں سکيا مائے 'جیسنان نے سکيا مای
کر سکاں نہ کائی' اوہناں سندی گالہ

داستان دوجی

11

جت نہ پنچھی جیر' اوتھے اگ پئی مچھے
باجھ کاہوڑیاں دے' 'بلیسی دوجا کیہڑا ہور

10

بھلا کیتا سو ماہیا ' انج نہ مناسب ہوو
چت لا کے کر جھلیاں ' آپوں نکل کینیاں فیر اوو
بھاویں حب نہ ہوو' تاں وی ہوت نہ انج دیاں کرے

داستان تیسری

14

بھ گواچن رستے ، کتنی سوہنی رین سیاہی
مت یاد نہ ذات ای کائی ، اتھاں بس حق ای حق ہووے

15

کالی رات ، چنا دن ، ایسے صفتاں وچ نور
پریم جت حضور ، اوٹھے رنگ روپ نہ کائی

سُر برومندھی

داستان پہلی

3

پڑ گھڑ جا کے یار دوارے، شوبھا جاندی کھنچ
ایانا ہو کے حال ددیں نہ، ایرے غیرے نوں رانج
لطیف کبوتے مسکھ دینا پتیم، دکھ دیون گے پہنچ
عشق دی ساری پتھنچ، ایسہ رکھیں دڑوٹ کے توں یار

12

نیزے دی کوئی دور کوئی نہیں، دوروں یار دے نیزے
کوئی نہ آون یاد کدے، کوئی مول نہ وِسر دے
جیوں رنگ کُنڈی مینہ دے، انجے اوہ دوست ولے سنگ

14

لوکی منکن مال، میں سبھ دن منگاں مای
دنیا تیں تھیں دوستا، فدا کراں فی الحال

سیتا ای نام نہال ، دیکھن تیں پرے تھیا

17

کدے تاکیاں بند کرن ، کدے دریاں دے کھلے
کدی آون دا اذن نہ پاواں ، کدے بلا لے جاندے
ترساں بول پریں دا کدے ، کجھ دیاں کدی کریدے
انج دے ای نہیں میرے ، اوہ صاحب پڑے پریم

داستان دو جی

6

جدوں نکل کے نازاں وچوں ، پریم چندھ کرے
دھرتی دی بسم اللہ کہہ کے ، راہیں پیر جئے
کھڑیاں بسوں ادب سنگ حوراں ، حیرت دے ڈیرے
سائیاں دی قسے ، سہاں توں سوہنا ہے ساجن

سُر رام کلی

داستان تہجی

کن کن کٹ ، کاپٹ ، کا پڑی ، کنوٹیا کن کن کٹ
دھواں بیسناں دھکھایا ہی جا کے اتے ہٹ
خاک بیسناں دی کھٹ چلو ونج تکیہ دیکھیے تیناں دا

13

سامی کای پریم لنی کس کے تھیا کباب
جیسا دیکھن جرم نوں، ویا تیناں ثواب
وگاوں رت دے بنجواں دی اکھیاں وچوں آب
سندی ذات جواب، توں کیوں پچھیں تیناں نوں

داستان چوتھی

23

دیج کن ایسہ کھوتیاں والے، کن خرید کوئی دوہے

تیناں نال نہیں ، پریم پیارے دی گل نون

داستان پنجویں

5

مونہ محراب پریم دا 'جامع سبھ' جہان
 تختی توں فرقان دی 'وسار دتا' قرآن
 اڈ گئے نہیں سبھ اوٹھے جا کے ، عقل تے عرفان
 سبھ جائیں سجان ، کتھاں ونج دسو نیتاں میں

16

جو ہن بٹکے تیناں نہ مجھے بیٹھ ملیوں ویر
 گول کے نکیا 'دکھ دے نال اپنے وچ ای پیر
 تھی تیناں توں 'لطیف کوئے' ابد شے دی زنجیر
 ویکھیا نہیں سی کاپڑیاں نے کابل تے کشمیر
 'نیشیاں ملدا پیر' تیناں دا سچا ہوندا ج

داستان نویں

■

ان جیویں نہیں چھوڑے ، جیکر چھن انجے پندھ
 ودھ کے لدھے رند ، تاں دکھتاں لسن ، 'لطیف کوئے'

پروں دی بیٹھا بچھنا ایں ، کوئی کر لے سہنے ترن دی
 اج فقیرا مرے ، صبح تاں ہر اک مرنا اے

جتنے عرش اسماں نہ کدھرے ، دھرتی دا کوئی ذرہ
 نہ چڑھاوا چن دا کوئی ، تھوہ نیوں سمجھ دا
 درویشاں دی لگی ات ول ، خداں تے جا پرھیا
 پرانہ سیماں ہٹا ، دھنی نوں سکیا دینج عدم دے

سُر سورٹھ

داستان پہلی

13

ہور در دے کے ہورناں نوں ' آہوں تیرے در
بھاور او سورٹھ درتوں میری تاں کوئی کر
بھلیا فیر توں بھر ' سنگھنی جھولی مانگت دی

والی

دتا رائے ڈیاچ میاں، امیر سر صاحب توں صدقے
رائیو ! راج نوں ہتھیں دیکھو، چلیا انج پھڈ کے
ساریاں مراداں ہوئیاں پوریاں، اللہ دے در تے
سر نوں ٹال کماچ دے منگیا، آن کے اک منگتے
چنگا کم تھیا اے بھینو ' عبداللطیف کوے

داستان دوجی

3

پا کے مٹول کدے نہ منگیا میں سنگھولیں دانے

عربی تازی وچ ملیں ، گھریں بہت نہیں گھوڑے
 ہاتھی کارن اک دی تند نہ ساز دی چھڑاں آ کے
 زیور ہی تیں اتے جو اس سر دا ہاں میں طالب

واستان تہجی

4

مانگت وچ ملیں آیا ، ساز عجب لے کے
 لگی تند سازندے سندی ، کوٹ ہُن پیا گرے
 جتھے کتھے ہو ہا تھی تیری نیل دانہ پوے
 آ سردار دھنی فیر اس سلطان توں سر منگے
 جوتا گڑھ رووے پولی کنگ جھروکیاں اندر

11

سرنوں مول نہ پاواں میں تند ساز آواز جیہا تیرے
 سرتاں کوئی نذرانہ نیوں پرت نہ توں منگتے
 سیس معمولی شے لاہواں میں ، وچ نموشی اینوں
 واستان چوتھی

11

وچ گیا سازندے دا ، ات اوہو راگ ولایتی

وچ حضور دے سر بستہ، اس پارس تند و جانی
 دیکھیاں ای ڈیاج نوں ظاہر تھی گیا ہی ذاتی
 کڈھ کے اس نے ذاتی، پایا اندریں سیں دے خنجر

12

پھل پٹا گرناں داتے انج شرچ پے گئی چٹا
 سورٹھ درگیاں سے سے اوتھے، کھڑیاں روئیاں ہویاں
 دال سنگھار کے منگلے دے ہتھ، سرنوں میناں دیندیاں
 ناراں دین کریدیاں، راجا گذر گیا جے راتیں

سُر کیدارو

داستان پبلی

3

پرت محرم آیا ، آئے تان نہیں امام
دینے بندے جام ، مولا طوا دئیں مینوں

7

کال کرکا وچ آئے ہن شینہ جوان
دھرتی ڈولے لرزے ، تھرتھلیاں اسمان
نہیں سی ایہہ گھسان ، ہئی نظارہ نت دا

داستان تیجی

7

گھوڑیاں تے لاڑیاں دا تھوڑے دن دا پینا
وچ کدے کوٹاں ، کدے اوہ راکھے ہن پڑ دے

بھیا میں نہ آکھدی ' مریا تے کراں وساء
 شوہ دے مونہ دیاں پھٹاں نوں ' سیکدی ہوئی پھباں
 تاں وی لُج مراں ' جے ہودن پٹھ دے اتے اوہ

داستان چوتھی

کریا توں آیا کبوتر ' صبح سویرے سرگھی
 روئے پاس رسول ' دے ' اس جا کے ہاک دتی
 مدد محمد ' عربی ' سیرا ! چک تلواری دُلم

داستان پنجم

نہ بلی نہ باہواں ناہیں ' حسن حسین دے نیزے
 ملک وطن شاہزادیاں دا ' بیگا بست پرے
 تاہوں کریں حملے ' یزیدا ' توں تیزی دے ٹال

جنگ دے ویلے لشکر اندر 'ہُنے حسن جے ہووے
 ویر آپنے توں کھوے کھوے ' پٹنگے داگ تھئے
 کھڑا دوجا اے دیوے ' جو وار حسین دے اُتوں

جنگ سے جو لشکر اندر 'زرہ کوں پاوے
 چوونے دا کوئی اوے نوں ' تھئی آسرا اچے
 'سورما اوہ اکھوائے' پڑیں جو خالی جاوے تہ

رت دے ٹال سی رتی داڑھی ' دند جوں گل انار دے جی
 چودھویں ماہ دا جن چویں ' پڑ دج پئی دستار اے جی
 امر سندی مان کرسی ' کٹ امت سرکار دے جی
 شاوا اس جی دار دے جی ' پڑتے جو پرزا تھیوے

رتزی کرل دے دج رتے ' دلدل سندے جی
 شاں لاوندے شیر تے ' سورج دُہن لگا

داستان بھویں

1

شہزادیا ! پڑ دیا شدانیا' بے تائیں جیونا ایں
بھیاری آب دا پیالہ' چڑھ کے لوکاں دے اُت پی
گر جھاں وا کھا جاتھی' جیناں کوں بیٹھیاں ورھے تھئے

7

اکھیاں کڈھ نہ گدھ' ڈیلیاں نوں نہ کھا
پڑ وچ لت پت' ریتا دے نال ویندا نہیں راجا
راتیں جس دی ماں نے کیتا' رو کے رب حوالے

سُر کلاستی

داستان پہلی

17

من وچ پا محبت، موٹا کتیا ہی جیناں
تولیوں بن تھیا تیناں دا، صرافیاں نوں منظور

19

سُوت اوہناں دا منگا، جو ہن اندراں وچ دھنچندے
چرے دی آواز نوں اوہو ساہ کوں نہیں سُنندے
کھوے لطیف، اوہ لک لکا کے، کنب کنب پئے کتیند
موتیاں جے پر تیندے تاں وی، مل اوہناں دا ماہنگ

مُسر پُورب

داستان پہلی

8

پردیس گئے جو پریم 'کالوں اوہناں دی کر خبر
مڑھا دیواں گی سونے دے ٹال' تیرے سارے اہمہ پر
گھم کے اتے گھر 'سینا دیویں چا محبوباں نوں

12

کدھ کے کالواں 'تینوں دیواں' دل میں اپنے 'تھیں
وچ ولایت جا حسیاں اگے' اس نوں کھاویں
خورے پھمن ہائیں 'انج دا کون قربان تھیا اے

17

بھر تن ہوں پھاوندے آ آ رکھاں اندر نہیں
سینا رمت پریم والا' چوپایاں چڑھ کے کہن
لاگ نہ کوڑے ہوں، پریم پار دے جیڑے ہن

اس کاں نوں نہ قاصد کرے ، جینوں نت مردار دیاں گولاں
 اوہ اپنے پیٹ دی سوچے گا ، کد یار دے در اس جانا
 جس دی بولی کاں کاں ، اوہو کیہ سدا اپڑاوے

داستان دوجی

1

سدا شوق پریم سدا پھراں پھیریدار
 متاں نظرے یار اگانہاں اکھیاں نوں چا کے

سُر کار ایل

داستان پہلی

5

جتے ڈو تکہ سمندر سندی، اوتھے سارس ہوئے
ایسہ نہیں بگلا کوئے، کریندا چکڑاں وچ جو پندھ

7

بگلیاں نے گدلایا پانی، چنا میلا ہویا
لج مروں آوندیاں ہن، الیں جھیل دے اتے ہنس

15

گندے چشمیں بگلی قبراں، صاف دے سنگ رکھ لینہ
اتھتے دی کوئی گل سارسا، بگلیاں نہ آکھیں
وصلان توں مانیں، کسے نہ کور نظر نور دس

16

بھیل سکی نوں سال تھئے ہن، ہنس دے پیر نہیں تازا

بگلا کون دھارا ، جو اڑیوے ایس رمز نوں
 بندے بھ نہ سوئے ، پنھی بھ نہ ہنس
 کے کے مانس چوں آوندی بو بار دی

18

جھیل ج پنھی اکو ، تے پھایوال پچا
 اس دی آس اللہ ، لوے پھکولے لہراں وچ

22

کنول جڑھاں پاتالاں اندر ، بھور پھرے آکاش
 دونوں سندی گالھڑی ، رازق آندی راس
 اس عشق نوں شاباش ، عجبی کٹھیاں جس کیتے

26

موتی جیناں دا چوگا ، ادھو ہنس حضوریں نیں
 پنج مار کے چکڑ اندر ، مچھی کھان نہ ایہ
 گھمن بکلیاں دے سنگ ، لوکاں تہیوں نہیں سیانیا

29

ہنس رہیا نہ اک دی ، سور گئے بھ مر
 وطن تھا اے فیر ، کُوڑیاں بکلیاں دا

داستان دوجی

3

سپ دیاں پچیاں نوں توں اینویں مہاتر ہی نہ جان
ڈنگن تے جے آن ' فیلا تھاں سر ہی مر جاندا

نُسر پر بھاتی

داستان پہلی

7

دچوں دچ اوہ بے ہنراں توں ' جو کجھ پیا دیوے
جیکر اوہو راگاں والے ' سن لیون کدھرے
ساز تاں اوہ سارے ' پلک دچ کرسن پرزا پرزا

25

توں پڑ سردار میں مانگت ' سخی توں میں گناہ
توں پارس میں لوہا ' سونا تھیاں جے نظر کریں

سُر ڈھر

داستان پہلی

5

کنڈیا لیا رکھا جے ہوندا تیں تیں دھنیاں دا سول
لگراں دے اُت بُور کدے نہ اس تھیں پھل نوں
لاندوں

14

لے ہوئے گھڑیالا، مستی وچ پیا لکراں ماریں
جو توں دیکھی تیں، جکے اوس پانی سندے دن

داستان دوجی

19

صاحب تیری صاحبی، عجب دیکھی سوں
پت بوڑیں پاتالاں اندر، پتھر تاریں توں

جیکر آویں مَوں ، تاں مندے حالیں مان کراں

23

جیسا تیرا ناں میں اتنا ، کرم دی تیرا مَراں
تھمیاں پنا ستواں دے ، توں چھپر توں چھاں
کیسہ میں ہُن کوواں ، معلومی سبھ کجھ ہے تینوں

داستان تربی

8

مُستیا اٹھ کے جاگ ، نیند نہ کرے ایڈی
سلطانی ساگ ، نیندراں کیتیاں نہیں لہدے

16

تربل نہ نکو لوکو ، جو پئی اے پرہات
روندی پئی ہے رات دیکھ کے دکھ دیاں ماریاں نوں

20

جھاگ دیکھ کے پرتے ، مندے پکھیا دودھ نہیں
دینا کارن دین ونجا کے ہو گئے اکا چٹ

داستان چوتھی

7

وطن ہے وہ کوہ اوہناں دا، قسمت آندیاں کونجاں
نہیں قصور کسے دا، رزق رزاق دے ہتھ بچے

46

اوڈاں جو اساری ماڑی، سو پو نہ ڈھٹے
بیسے برابر بہہ کے کر دے، لاکھ جام تھیں لیکھا

52

کدے گور مقام، تاں کدے سوہا لاڑا
کوٹ ایہہ ریتا دا، اساریاں کتنا کو اسرے دا

سُرِ بلاول

داستانِ دو جی

6

جس دم نیکیا جا کھرا ' رچت نہ بیا چڑھن
تاں کوئی کھوہ کھنن ' جدوں چشمہ بھریا مل جاوے

8

بکھرے والا سنیہا سدھا دل تے جا کے وجا
اس نوں جد میں ڈنھا، مگروں دو جے دوارے بھلے

15

جے کسے نال غصے بخشش تاں وی اس تے رکھدا
جے کر کدھرے پرچے تاں فیر توڑ توگر کردا
ہر حال وچ ہوندا جنمکھرا ' مہراں بھریا کیہ دے

داستانِ تیجی

13

اکھیاں اس نوں نیکیا جدا کنیں سنیہا ناں

دل تہاں اس تے ماں ، ایمان لے آیا اے

15

اکھیاں سوپو سکیمیا ، بیہڑا کنیں سُنیا ناں
جیوڑا میرا ماں ، تھیا اے راضی دیندیاں ای
